

НАШЕ

РІК ВИДАННЯ 6-й
Газета виходить
щотижня

ЖИТТЯ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 34 (268)

Субота, 19 серпня 1972 р.

Ціна 2 коп.

Заощаджені секунди

за допомогою, за порадою. Багатьом стало в пригоді її добре слово, багатий досвід. А молодих виробничниць вона вчить:

— Праця на конвейєрі має свою специфіку. Вона вимагає неабиякої уваги, зосередженості. Ви повинні пильно стежити за операцією. Адже після твоїх рук виріб іде в інші руки. Це своєрідна ланцюгова реакція: сама виконаєш план — напарник теж, зробила брак — підведеш товариша.

І обов'язково додає слова своєї першої наставниці:

— Вчіться, дівчата, економити секунду.

Так, це головна риса в характері Ганни Миколаївни Криlach — бережливе ставлення до робочого часу. Ось як вона працює. Втачку горловини до ватних безрукавок швей, які постійно пере виконують норми, роблять за п'ять прийомів, а Г. Криlach — за два. Різниця, як бачите, чимала.

Ще один приклад. За денною нормою швея повинна робити 82 операції, а Ганна Миколаївна робить щонайменше 120.

Інтенсивність праці на швейних машинах надзвичайно висока. 3500 обертів за хвилину — і ні на один менше. Значить, економити час можливо тільки за рахунок передових методів праці. Кожен робочий день щось додає нового до професійного вміння трудівниці, хоча Ганна Миколаївна давно стала з машиною, як кажуть, на ти.

Повернемося знову до секунди... Передова виробничниця з початку нової п'ятирічки закончила майже п'ять місяців. Сьогодні Г. Криlach працює в рахунок січня 1973 року. А допомогли жінці обігнати час заощаджені секунди.

В. МАРЧУК.

На фото: ГАННА КРИLACH.

Фото М. МАРТИНОВА.

СЕКУНДА... Здавалося б це проміжок часу, який не має значної вартості. А от Ганна Миколаївна Криlach, швея Лубенського учбово-виробничого підприємства, дорожить кожною миттю. І це зрозуміло. Шістьдесят секунд — одна хвилина. А коли, для прикладу, асортимент продукції, яку випускає УВП, перевести на ватні куртки, то виявиться, що колектив підприємства виготовляє за одну хвилину дві куртки. Таки варто рахувати секунди...

У кожній праці найважливіше — любов до професії. Якщо робота подобається — і досвід, і передові методи придуть швидко. Велику роль в цьому процесі грає виховання у молоді людини гордості за справу своїх рук. Це той підмурівок, без якого годі думати про подолання трудових вершин.

...Перші місяці навчання на УВП були нелегкими.

— Важкувато було одразу, — згадує Г. Криlach. — Боялася швейної машини, рябіло в очах від блискотіння голки. Потроху привичкалася...

Частенько Ганна зневірювалась у своїх силах, готова була кинути навчання. Тактовність інструктора виробничого навчання, її чуйність допомагали дівчині переборювати душевне сум'яття і вона ще з більшою енергією бралася за навчання.

Одного разу, коли дівчина, досконало вивчивши одну технологічну операцію, працювала піднесено, з натхненням, її пересадили на іншу, незнайому операцію. Обурена Ганна звернулася до інструктора, вимагаючи пояснень.

— Не хвилюйся, — заспокоїла вона. — Я пересадила тебе навмисне. Чим більше операцій ти знатимеш, тим вищу матимеш майстерність. Надалі і тобі буде все легше оволодівати суміжними процесами. А, взагалі, я тобі раджу на кожному робочому місці вчитись економити секунди. З них години, дні і роки складаються...

Далекоглядність інструктора, її правоту Ганна Миколаївна зрозуміла лише через декілька років. Але й тепер, маючи за плечима двадцять трудових, напружених років, вона часто про себе дякує своєму інструкторові.

Тепер Г. Криlach — універсал, вона відмінно виконує будь-яку операцію технологічного процесу. Відмінно — це не тільки постійне перевиконання виробничих норм, а й добра якість продукції. Жінка заслужено носить робітниче звання «Майстер — золоті руки». Воно — свідчення вагомих трудових здобутків.

Поважають Ганну Миколаївну на підприємстві. В її лагідних очах — доброта, на устах — доброзичлива усмішка. Відразу видно, людина має добру вдачу і палке серце. Тому йдуть до неї

РОБІТНИЧА
ЗМІНА

Для успішної реалізації планів дев'ятої п'ятирічки за рахунок підвищення продуктивності праці має бути заощаджений труд 32 мільйонів працівників. Тому до поповнення робітничого класу нині ставляться якісно нові вимоги.

Нещодавно ЦК КПРС і Рада Міністрів СРСР прийняли постанову «Про дальше удосконалення системи професійно-технічної освіти». В ній наголошується, що завдання, висунуті XXIV з'їздом КПРС по розвитку народного господарства і технічного переозброєння виробництва, вимагають дальшого підвищення якості підготовки кваліфікованих робітників.

Ідеться передусім про те, щоб забезпечити єдність навчання і виховання учнів, готувати технічно освічених молодих робітників, ідейно стійких, які б оволоділи професійною майстерністю, були здатні освоювати нову техніку.

Примножувати революційні і трудові традиції робітничого класу.

Завдання, висунуті постановою ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР перед закладами професійно-технічної освіти в значній мірі стосуються також й організації груп виробничого навчання на підприємствах нашого Товариства.

Після завершення курсу теоретичних й практичних занять, учні груп виробничого навчання системи УТОГ успішно склали екзамени. Ряди робітничого класу нашого Товариства поповнили молоді фахівці швейної, деревообробної справи та інші спеціалісти.

На кожному УВП, де відбувся випуск груп виробничого навчання, цій події було присвячено урочисті вечори посвячення молодих у робітники. Вручаючи путівки, ветерани і передовики виробництва ділилися досвідом своєї роботи, давали батьківські накази високо нести робітничу честь.

Нині на підприємствах нашого Товариства розпочалося комплектування нових груп виробничого навчання з числа випускників спецшкіл-інтернатів. Всю цю роботу необхідно провести під знаком постанови ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР. Обласні відділи нашого Товариства, профспілкові та первинні організації УТОГ учбово-виробничих підприємств покликані подбати про те, щоб робота по її виконанню розгорнулася в кожному навчальному колективі.

Випускникам спецшкіл-інтернатів, що прийшли на УВП, слід створити необхідні побутові і навчальні умови. Там, де немає груп виробничого навчання, за молодими трудівниками слід закріпити досвідчених й авторитетних майстрів.

Задовольнити їх покликані заклади професійно-технічної освіти, в системі УТОГ групи виробничого навчання на УВП.

Готуючись до нового навчального року у системі виробничого навчання, необхідно скласти конкретну програму підготовки з таким розрахунком, щоб учням день у день прищеплювалася любов до обраної професії. Бо саме любов до праці сповнює життя радянських трудівників високим змістом, окриляє їх, надає нових сил.

У рішенні IX з'їзду Українського товариства глухих горіть: підвищити якість виробничо-професійної підготовки і перепідготовки на підприємствах Товариства, розвивати шфство кадрових робітників над молодими. Залучати випускників на виробниче навчання в УВП. Тому справу комплектування груп виробничого навчання, їх підготовку до занять, облівіділам УТОГ необхідно взяти під свій неослабний контроль.

Велику увагу слід звернути на виховання у молоді високих моральних якостей, комуністичного ставлення до праці та суспільної власності.

ДЛЯ СЛУХАЧІВ
І ПРОПАГАНДИСТІВ

Видавництво політичної літератури випустило у світ виставку в плакатах — «Найвища мета». На семи аркушах великого формату вона розповідає про намічене XXIV з'їздом КПРС головне завдання цієї п'ятирічки — забезпечення значного піднесення матеріального і культурного рівня

життя радянського народу.

Це ж видавництво підготувало наочний посібник у двох випусках для тих, хто вивчає політичну економію. Вийшов перший випуск посібника в тридцяти плакатах: «Капіталістичний спосіб виробництва».

(ТАРС).

ДО 50-РІЧЧЯ УТВОРЕННЯ СРСР

ДЕВІЗ: ДРУЖБА, ВЗАЄМОДОПОМОГА

Більше двох десятиків років змагаються і підтримують плідні зв'язки колективи Одеського і Ленінградського портів. Девіз їх змагання — дружба і взаємодопомога знаходить конкретне втілення в різних добрих ділах.

Одеські докери добре знають багатьох своїх товаришів з міста на Неві, а ленінградці, в свою чергу, знайомі з багатьма портовиками-чорноморцями. В Одеському порту цілий місяць працювала одна з передових бригад ленінградців, очолювана І. Ф. Сисевим, а на причалах Ленінградського порту місяць трудилась одеська бригада М. П. Димова. Досвідчені майстри вантажних операцій ділилися в процесі роботи своїми «секретами» — як краще і швидше обробляти ті чи інші вантажі, раціонально використовувати механізми.

Розвиваються й інші форми змагання. Для спільного обговорення досягнутих успіхів, виявлення ще не використаних резервів портови-

ки періодично посилають один до одного свої делегації. Недавно така делегація з Ленінграда побувала в Одесі. До її складу входили передові бригадири, член комітету профспілки, інженер. Вони ознайомилися з роботою на причалах, зустрічалися з портовиками. Гості розповідали про трудові досягнення свого колективу в першому році п'ятирічки і в першому кварталі нинішнього ювілейного року, гідно оцінили і діла одеських колег. При цьому, як домовлялися, господарям були висловлені не тільки приємні слова, а й ділові поради — як усунути помічені недоліки.

У цей приїзд ленінградців було вирішено надати давньому змагання портовиків нові форми, ще більше його розширити і конкретизувати. Почали змагання між бригадами докерів, підписали договори на соціалістичне змагання за гідну зустріч 50-річчя утворення СРСР.

З другої половини минулого ро-

ку Одеський порт першим у країні перейшов на науково обгрунтовану прогресивну організацію праці. В результаті інтенсивність обробки суден при тій самій кількості робітників і тих самих механізмів зросла на 60 процентів. Флот дістав можливість більше бути в плаванні, менше витрачати часу на стоянки в порту. Лише за шість місяців продуктивність праці портових робітників зросла на 21 процент, а їхня заробітна плата — на 11,5 процента.

Цьому, природно, передувала кропітка робота великої групи одеських інженерів, які дослідили не один варіант, перше ніж виробити оптимальний. Набувши досвіду, одесити подали істотну допомогу друзям у методиці розробки оптимального режиму в Ленінградському порту.

Так колективи портів двох міст-героїв відзначають всенародне свято 50-річчя утворення СРСР, яке наближається.

В. ГОРБАЧЕВСЬКИЙ.

СТАРОЮ СЛАВОЮ

В Кіровоградському Будинку культури глухих мені сказали, що Олександрійський клуб — один з кращих в області. У практиці його роботи є чимало такого, що заслуговує на увагу. Це й привело мене до Олександрії.

Та сподівання, як виявилось, були марними.

Найперше, що вразило, коли я переступив поріг цього культосвітнього закладу, було те, що в приміщенні всі лозунги, плакати й стенди (за винятком одного «Олександрійщина в 9-й п'ятирічці») дворічної давності. Тематика їх об'єднана під гаслом «54-та річниця Великого Жовтня». Окремі написи на стендах, що виконані наклеюванням літер з пінопласту, обшарпані, мають непривабливий вигляд, застаріли. На Дошці пошани вміщено 18 фотографій кращих трудівників, але під жодною з них нема навіть прізвища людини, яка удостоїлась такої відзнаки за самовіддану працю.

Лише дошка вирізок з періодичної преси привітно пропонує дізнатися, «Що цікавого в світі».

Якусь мить і я, і господарі клубу мовчали. Потім голова мікрайвідділу УТОГ Л. К. Овчаренко, ніяковіючи, сказав:

— Бачите, якщо була наша наочна агітація минулого року? Непогана. Чи не так?

— Так.

Леонід Кіндратович неквапно підійшов до столу, відкрив шухляду й дістав звітні Почесну грамоту, якою Кіровоградський обласний відділ УТОГ нагородив торік Олександрійський клуб глухих за

перше місце в соціалістичному змаганні між колективами культзакладів області.

— Погляньте, будь-ласка! — запропонував він.

— А ось цю одержали зовсім недавно — 5 травня. Стіннівку нашу відзначено — зайняла 1-е місце в області, — показав ще одну грамоту.

Ідемо до чергового номеру стіннівки «Наше життя». Чим цікава газета?

Оформлена чудово. Та лише одна замітка під загальноком «Ледяцюга» написана на місцевому матеріалі. Цього року вийшло шість номерів. В них є цікаві матеріали, але в переважній більшості панує загальщина.

Хочеться зробити закид працівникам правління й з приводу незадовільної, якщо не сказати — вкрай поганої роботи бібліотеки клубу. Вона має великий книжковий фонд, але хто ним користується?

На обліку в мікрайвідділі — 209 членів УТОГ. Тільки в Олександрії мешкають 54. Бібліотека ж має лише 11 відносно активних читачів, з яких чотири — учні й сім — виробничники. За останні два роки кожен з них прочитав до 20 книжок наукової, художньої і технічної літератури. Ще дев'ять читачів прочитали за цей час по три-чотири книжки. Решта, а вона становить лише чотири чоловіки, два роки тому взяли по одній книжечці-підручнику («Міміко-жестикідаційна мова») та на тому й кінець їхньої читачької активності.

Торік бібліотека клубу мала

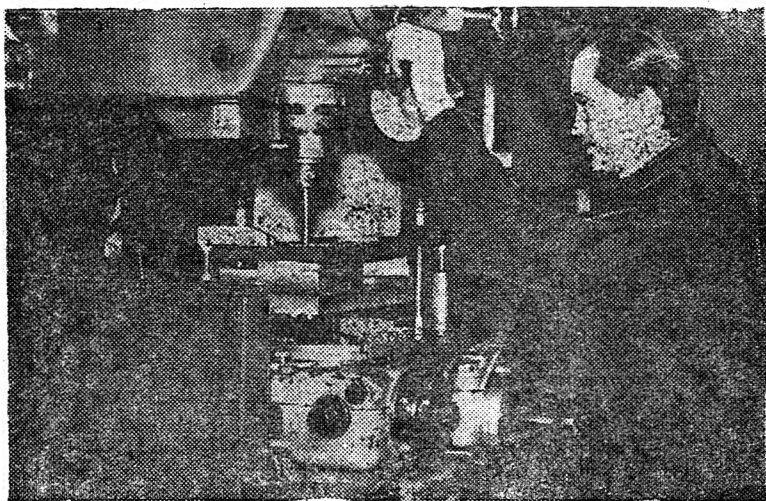
п'ять бібліотечок-пересувок на селах. Тепер діють лише три, кожна з яких з початку року запропонувала своїм читачам в межах 10—12 книжечок.

Може працівники Олександрійського мікрайвідділу УТОГ взагалі нічого не роблять? — Ні!

Цього року вони організували й провели чотири зльоти глухих трудівників, один семінар голів правлінь первинних організацій УТОГ сільської місцевості, розглядали заяви і скарги членів УТОГ, провели немалу роботу по навчанню міміко-жестикідаційної мови глухих трудівників села. Колектив художньої самодіяльності клубу сім разів виїздив з концертами на села, взяв участь в обласному огляді художньої самодіяльності на честь 50-річчя утворення Союзу РСР і шість номерів з його програми журі конкурсу запропонувало на зональний огляд. Активно працювали і зараз працюють гурток оригінального жанру, хореографічний та естрадний (але припинили роботу драматичний колектив і фізкультурні секції). За планом роботи в клубі організовуються бесіди, лекції, політінформації, до проведення яких залучаються лектори міського товариства «Знання», які разом з колективом художньої самодіяльності виїжджають на села.

Однак, правління мікрайвідділу випустило з поля зору ряд важливих питань своєї роботи, заспокоюючи себе старою славою, і, як не дивно, але ні працівники обласного мікрайвідділу УТОГ, ні актив обласного будинку культури не помітили цього і не допомогли часно виправити становище, що склалось.

А. БАРТКО.

Ставши на трудову вахту, присвячену 50-річчю утворення СРСР, координатор-розточник Дніпропетровського вагону-ремонтного заводу ім. С. М. Кірова П. Я. Ляхно домагається високих трудових показників. Змінні норми Петро Якович виконує щонайменше на 140 процентів.

На фото: П. Я. ЛЯХНО за роботою.

ЗА ПРАЦЮ ШАНА

Йшов червень 1963 року, коли Ольга Василівна Шимановська вперше переступила поріг прохідної Слолянського арматурно-ізотворного заводу імені Артема. Ніколи раніше вона не працювала на такому підприємстві.

В колективі радо зустріли свого нового товариша. Професії пікопострумниці, яку обрала собі трудівниця, взялася навчити її давня подруга Марія Марківна Хорунжа, яка в металообробному цеху вже працює багато років.

Нелегко було глухій трудівниці опанувати цю професію, хоч

з металом вона й до цього мала справу.

Тепер Ольга Василівна згадує про свої перші кроки на цьому підприємстві з посмішкою на устах. Навчати її небагато часу пройшло, а завод вже став рідним і робота кипить у руках.

В роботі О. В. Шимановської ніколи не буває браку. Щоденні виробничі завдання вона виконує на 140—150 процентів.

Л. ВИШЕМІРСЬКА,

старший інструктор-перекладач. м. Слолянськ.

У МАЛЬОВНИЧОМУ КУТОЧКУ

У вируючому морі зелені потопляють приповерхові корпуси будинку відпочинку для глухих — «Сосновий бір». Його можна по праву назвати — «Дружба народів». Так, це не перебільшення. Здається, нема жодного куточка нашої багатонаціональної Батьківщини, звідки не приїжджали б відпочивати до «Соснового бору».

Плавню кружляє у вальсі якутська Світлана Корякіна. Вона приїхала сюди разом з подружкою росіяночку Ганною Євтуховою. Обидві вони швачки Іркутського УВП. А у затишному куточку ведуть жваву мімічну розмову подружжя вірменів Мелкумових з Баку. Пойцар Шамірвіна працює швачкою, а Григорій Шамілович — палітурник меблевої фабрики «Червоний Жовтень». Азербайджанець Урняев Юно теж з Баку, працівник м'ясокомбінату. А Карімова — казашка, інженер-технолог, з Уральської області. Г. Лященко — молдаванка, вчителька спецшколи № 12 з м. Кишинєва, І. Магомедов — дагестанець, О. Сильвич — білоруска. Всіх не перелічити.

І ще одна характерна риса: хто хоч раз відпочивав у «Сосновому борі», той знову намагається потрапити сюди. Втретє відпочивають тут Мелкумові, а В. Височин — майстер ВТК Київського ДП, тут уже вчетверте. А ветеран Великої Вітчизняної війни, — В. Любарєць з Магнітогорська приїхав цього року до «Соснового бору» вже вшосте.

Запитуюмо відпочиваючих, чим саме припав їм до смаку «Сосновий бір»?

Ми тут, мов вдома, — відповідає Пойцар Шамірвіна. — Харчування смачне, калорійне. В корпусі затишно. Персонал привітний, чуйний. Перекладачі до нас завжди уважні. З нами проводять веселі ігри, організовують цікаві екскурсії по місту, по Дніпру, проводять спортивні змагання. Я особисто брала участь у змаганні з волейболу між будинками відпочинку Пушчі-Водиці, в якому команда «Соснового бору» зайняла друге місце.

— А для нас, болільників фут-

бола, додає її чоловік, — організовують колективні відвідування футбольних матчів на Київському центральному стадіоні.

Всі, з ким довелося розмовляти, висловлювали своє задоволення відпочинком. Жодної скарги, жодного невдоволення.

Заходимо до корпусу. Вражає чистота, якась виняткова, сяюча. Сліпучо-білі простірляда ніби щойно з магазину. Неабияку майстерність в роботі демонструють прачки А. Ф. Біленко, А. Д. Залевська, Е. Е. Приймаченко. Кожна служба будинку відпочинку має свою книгу відгуків і пропозицій. Читаємо одну з них. Щірі, сердечні подяки.

Ось уривок з одного запису, зробленого від імені 9-ти відпочиваючих 31 березня цього року: «Одержавши путівки в своїх організаціях, ми не дуже хотіли їхати, особливо в цю пору року. Але в будинку відпочинку, настрій змінився на краще. Цьому сприяло добре, ласкаве ставлення до нас. Особливо хочеться відмітити сестру-господарку Ганну Іванівну. Ми бачимо її скрізь: в корпусах, в пральні, в реєстратурі, медпункті з ранку до пізнього вечора. Дуже добре працюють і ставляться до нас, як до рідних, техробітники: Г. Лось, Н. Козаченко, Н. Лазарчук, В. Михайлова...»

А цей уривок з запису сурдопедагога з м. Липецька т. Романюк: «Мені вже доводилося відпочивати тут у серпні минулого року. Я добре побачила зрушення, що сталися в роботі будинку відпочинку. Ще з більшою увагою зустрічають тут відпочиваючих. Все, починаючи від корпусів і закінчуючи територією, оформлено з великим смаком. Нічого зайвого, крикливого. Все продумано: што-

ри, люстри, картини. А найголовніше — це колектив, обслуговуючий персонал... і за чуйність, увагу до людей, що не мають слуху, велике спасибі!»

Читаємо Книгу відгуків по харчоблоку. Парторг Київського УВП-З О. Лещинська, висловлюючи подяку працівникам харчоблоку за дорученням 35-ти своїх співробітників, пише: «Видно, справді золоті руки у ваших кухарів». А це тільки один запис з багатьох...

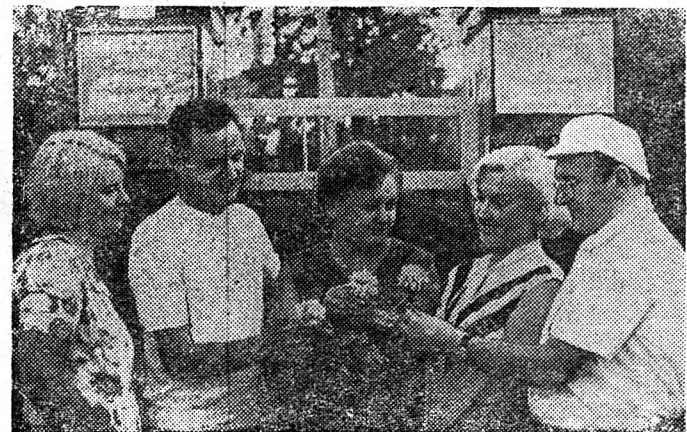
У клубі якраз йшла репетиція вечора художньої самодіяльності. Виконавці — відпочиваючі. Казахський танець виконувала В. Татаринова — працівниця Челябінсько-

РЕПОРТАЖ

го Палацу культури глухих. Етюд «На рибалці», пісня «Негритянка» та інші номери безумовно сподобаються глядачам.

А потім відбувся цікавий вечір відпочинку та розваг під керівництвом масовика В. Сиротіна з допомогою перекладача В. Міщан. В народних іграх та атракціонах охоче брали активну участь відпочиваючі будь-якого віку. Всім було весело, всі почували себе бадьорими і молодими.

Знайомимося з роботою медперсоналу. Чуйне ставлення, своєчасна медична допомога. Лікар Г. Корольова та фельдшер Ю. Маркович роблять більше, ніж від них вимагають обов'язки. Так, до «Соснового бору» приїхав колгоспник з Сумської області А. Дубровський. Під час медогляду лікар помітила у нього хворобу. Вона допомогла влаштувати А. Дубровського на лікування до 15-ої Подільської лікарні, де йому успішно зробили операцію. Хлі-

бороб не тільки добре відпочив, але й позбувся застарілої хвороби. Або таке. Одна з відпочиваючих, як виявилось, хворіє на діабет. В такому випадку будинок відпочинку протипоказаний. Але її не відрахували. Медпрацівники забезпечили їй лікуванням та індивідуальною дієтою.

Ще один приклад. У відпочиваючої С. Матушенко раптово різко підвищився тиск. Найпростіше було б викликати швидку допомогу і відправити хвору до лікарні. Але фельдшер Ю. Маркович зробив інакше. Він доклав всіх зусиль, щоб знизити тиск, доглядав хвору, не шкодуючи свого вільного часу.

Але все ж «Сосновому бору» не вистачало спортивного комплексу. Ідемо до директора будинку відпочинку М. Каноки:

— Як же так?

Микола Ісакович посміхається: — Так, справді, сьогодні ще нема, але скоро буде. Рішенням Київської міськради «Сосновому бору» виділено додаткову земельну ділянку 2,9 гектара, на якій буде збудовано споруди і об'єкти для покращення відпочинку глу-

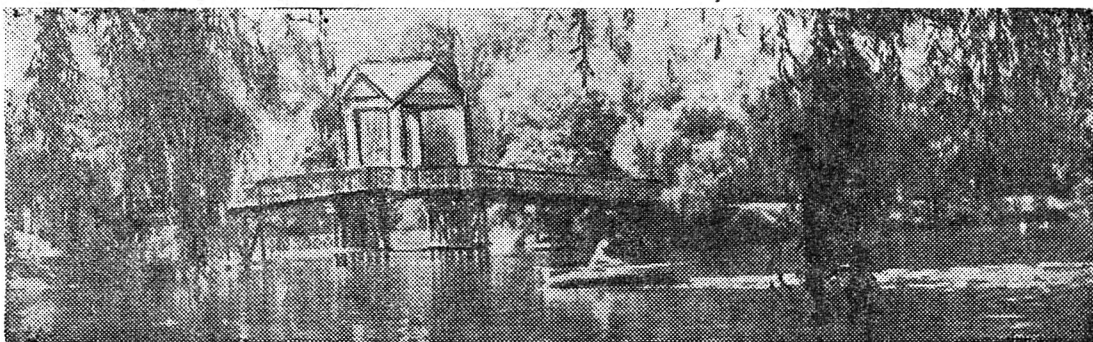
хих. У комплекс увійде: спортивний корпус, літня естрада, танцювальний майданчик, озеро з човною станцією, тенісний корт. Крім того, заплановано збудувати: теплиці для квітів, овочесховище та житловий будинок для працівників будинку відпочинку.

З Миколою Ісаковичем цікаво розмовляти. Відчувається не тільки справжній хазяїн довіреної йому установи, а й досвідчений економіст, висококультурна людина, керівник згуртованого, сумлінного колективу. Справляє враження його глибоке знання потреб, інтересів і навіть психології відпочиваючих.

Біля дверей кабінету директора — «Соцзобов'язання». Вони починаються такими звичайними, всім нам відомими словами: «Колектив будинку відпочинку «Сосновий бір», йдучи на зустріч 50-річчю утворення СРСР, бере на себе підвищені зобов'язання...». Ознайомившись з роботою колективу будинку відпочинку, ясно бачиш, що кожне слово в них вагоме і втілюється в життя.

Л. ОНИХИМОВСЬКА.

На фото: Любу Дудіну (в центрі) — інструктора-перекладача компактного групи глухих Московського заводу радіоелектронних приладів проводжають нові знайомі (зліва направо) — Віра Вахшина — режисер драматичного гуртка Ленінградського Будинку культури глухих, Михайло Мележик — голова Київського міського відділу УТОГ, Олександра Мізгірєва — ведуча акторка Республіканського театру міміки та жести «Райдуга» і Нафтул Векслер — художник Київського живописно-скульптурного комбінату. Вони піднесли москвичці скромний букетик лісових квітів.

На озері в Пушчі-Водиці.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

НА ЧЕСТЬ БРАТНЬОЇ УКРАЇНИ

Кожні десять днів, починаючи з 1 серпня, над Барановицьким учбово-виробничим підприємством Білоруського товариства глухих майорить прапор однієї з братніх радянських республік, який означає, що колектив несе трудову вахту на честь 50-річчя утворення Союзу РСР.

Перші десять днів майорить прапор Радянської Росії.

Розгортаючи соціалістичне змагання за випуск понадпланової продукції, з 11 серпня брати-білоруси несуть трудову вахту на честь Української Радянської Соціалістичної Республіки.

В ці дні в цехах проходять бесіди і читки про успіхи сусіднього українського народу, споконвічну традиційну дружбу українців і білорусів.

Робітники і службовці підприємства добились хороших успіхів у виробництві швейних виробів і взуття.

З початку п'ятирічки в рахунок білоруського понадпланового мільярда відвантажено товарів народного споживання більш як на 100 тисяч карбованців.

На УВП широко розгорнулося соціалістичне змагання під девізом: «Особисту п'ятирічку — за чотири роки», в якому бере участь кожний третій робітник. Всі вони відкрили особові рахунки п'ятирічки.

Починаючи з серпня, в рахунок третього року п'ятирічки працюють швей Надія Костянтинівна Струніна, Ольга Павлівна Стремоче, Лідія Іванівна Люшкевич, взуттєвник Олексій Петрович Коктиш, Іван Петрович Фурса, Павло Іванович Жидковський та інші. Всього 36 робітників.

На учбово-виробничому підприємстві трудяться шість бригад комуністичної праці. Попереду у

змаганні йде бригада по пошиттю білизни, яку очолює Тамара Іванівна Жданович. Цей колектив дворічне завдання виконав за півтора року.

Хороший, плідний праці колективу сприяє велика робота по поліпшенню умов праці, впровадженню промислової естетики, нового устаткування. Цього року встановлено п'ять нових машин, впроваджено шість раціоналізаторських пропозицій, зекономлено значну кількість тканини, шкіри і шкіряних товарів. Всі робітники беруть участь в русі «Дев'ять п'ятирічок — п'ятирічка економії в усьому». У фонд економії п'ятирічки уже внесено десятки тисяч карбованців.

Новатори виробництва, члени БілТОГ Ф. Я. Зельвич, В. І. Білий запропонували верстат з підгрівом для формування п'яток у взуттєвому цеху, внесли ряд пропозицій, спрямованих на поліпшення якості взуття.

Всі робітники трудяться високопродуктивно. В колективі немає таких, що не виконували 6 норм виробітку. У другому році п'ятирічки продуктивність праці становить 105,7 процента до плану за 7 місяців.

Всі робітники активно включились у рух: «Всі товари народного споживання випускати тільки вищим сортом». В цьому змаганні досягнуто хороших результатів. Сортистість взуття на п'ять, а швейних виробів на три проценти вища за планову.

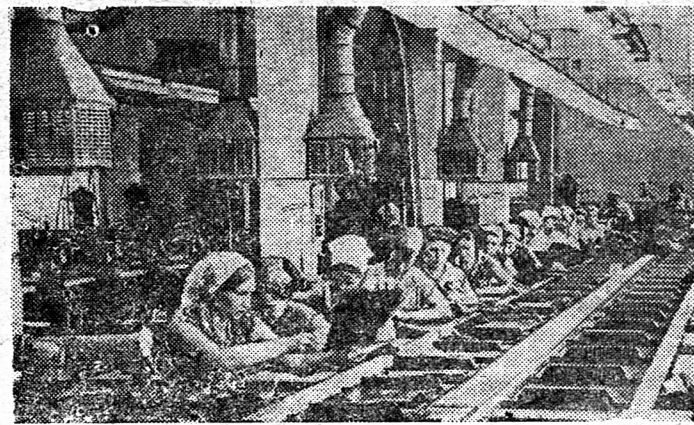
З місяця в місяць колектив підприємства нагромаджує темпи в соціалістичному змаганні, збільшує виробництво товарів народного споживання, готуючись гідно зустріти 50-річчя утворення Союзу РСР.

Всі робітники Барановицького учбово-виробничого підприємства глухих передають своїм українським товаришам палкий братній привіт і бажають їм великих трудових звершень, особистого щастя.

І. МАЛАШУК,
інструктор Брестського обкому профспілки робітників місцевої промисловості та комунально-побутових підприємств.

НОВОСІЛЛЯ ПІДПРИЄМСТВА

ФОТОРЕПОРТАЖ

Чотириповерхова будівля, великі вікна... Так виглядає зовні нове приміщення Харківського учбово-виробничого підприємства № 2.

Недавно колектив підприємства справив виробниче новосілля. Чудовий подарунок одержали члени УТОГ до 50-річчя утворення Радянського Союзу. В новому виробничому корпусі приємно вражає все: великі і світлі цехи, довгі коридори і зручні підсобні приміщення, гарна ідалія. Особливо велике враження справляє своїми розмірами і обладнанням швейний цех (на фото зверху).

А на новому місці, як говориться, і робота спориться! Трудівники УВП, розгорнувши соціалістичне змагання на честь 50-річчя утворення СРСР, працюють з вогником. Висока трудова напруга падає на всіх ділянках виробництва. «П'ятирічку — за чотири роки!» — Цей лозунг радянських людей перетворюється на Харківському УВП-2 в жит-

тя. Вже багато трудівників, випереджаючи час, працюють в рахунок лютого 1973 року.

Ось різальник закрійного цеху Григорій Микитович Сергієнко (на фото зліва внизу). Понад 15 років працює він на підприємстві, завжди перевищуючи річні

завдання. Тепер він трудиться в рахунок наступного року. Його дружина, Галина Архипівна, також працює на УВП швачкою-мотористкою понад 20 років.

Серед тих, хто сьогодні на правому фланзі ударної вахти, швачка-мотористка Галина Іванівна Осиківська (на фото справа вгорі). Ударниця комуністичної праці, вона щоденно виконує норми виробітку на 120—155 процентів і тепер працює за рахунок наступного року п'ятирічки.

Нескінченим потоком сходять з конвеєра продукція з маркою Харківського УВП-2 — нейлонові куртки і спецодяг для радянського споживача.

Текст і фото П. ВІКТОРОВА.

ПРОДУКТИВНІСТЬ ЗРОСТАЄ

На Івано-Франківському учбово-виробничому підприємстві в цьому році за проектом Ростовського філіалу науково-дослідного інституту швейної промисловості впроваджено новий агрегатно-груповий високопродуктивний потік. Це передбачає підвищення продуктивності праці на 20—22 проценти, зменшення витрат робочого часу, а також поліпшення якості виробів.

Агрегатно-груповий потік розплановано на такі секції: заготівельну, монтажну та опоряджувальну, кожну з яких очолює за-

пускальниця.

При складанні розподілу праці для даного потоку в основу було покладено раціональні монтажні схеми складання виробу, що забезпечує скорочення витрат часу на виконання переміщувальних прийомів, а також нормативу часу на виконання окремих операцій.

Синхронність по продуктивності між трудівниками, які виконують технологічні операції, досягається в цьому потоці завдяки підбору певної кількості робітників у кожній групі.

Потік обладнано засобами ма-

лої механізації, пристосуванням технічного інвентаря на обробці таких вузлів, як підшивка низу сорочок, стачування бокових швів, обробка комірів, пришивання гудзиків, обметування петель та інших.

Виготовлення малої механізації, технічного інвентаря проводилося силами працівників науково-дослідного інституту і нашого підприємства.

В зв'язку з впровадженням нового потоку переглянуто і внесено конструктивні зміни в моделі сорочок, зокрема коміра, що сприяло покращенню зовнішнього вигляду і якості обробки виробу.

Таким чином, впровадження високопродуктивного агрегатно-групового потоку дало можливість для зростання потужності процесу, зменшення витрат часу, поліпшення умов праці на окремих робочих ділянках, а також покращення якості продукції, що є однією з найважливіших умов сьогодення.

Досвід, здобутий на даному потоці, буде впроваджено й на інших ділянках підприємства.

А. КОСОВОГА,
інженер по якості Івано-Франківського УВП.

ЧЕРГОВИЙ ВИПУСК

З року в рік Вінницьке учбово-виробниче підприємство готує для себе робітничі кадри. Ось і цього року курс виробничого навчання закінчили п'ятнадцять юнаків і дівчат, які стали спеціалістами в трикотажній галузі.

Михайло Бондаренко самостійно обслуговує в'язальну машину МС-5, норми виробітку виконує на 110—115 процентів при відмінній якості продукції.

Олександр Хуторянський сподобалась професія каландрувальника трикотажного полотна. А ван Кирильчук та Володимир Сидельський стали різальниками крою трикотажних виробів.

Сім випускників стали швеями. Ось уже декілька місяців вони працюють на різних операціях пошиття трикотажних виробів. Надія Ситнюк, Олена Кривенко та їх подруги постійно виконують денні виробничі норми.

На УВП для навчання були створені необхідні умови. Теоре-

тичні заняття вдало поєднували з практичними. Інженер-технолог Г. Громова, інженер ВТК В. Уткіна, інструктор виробничого навчання Е. Сидоренко, бригадири Н. Нагорна та В. Мазур зробили все потрібне, щоб учні стали висококваліфікованими спеціалістами, полюбили свою професію, знайшли дорогу в самостійне життя.

І от хвилююча подія — посвячення випускників у робітники. Заступник директора УВП по навчально-виховній роботі С. Балажук, передовики виробництва Н. Шелюшко та Л. Сторожук поздоровили вчорашніх учнів і побажали їм щасливої самостійної діяльності.

Від імені випускників Анатолій Савченко подякував присутнім за турботу та запевнив, що вони докладуть всіх сил, щоб стати гідною зміною своїм батькам.

І. ШАПЕЕВ,
інженер-нормувальник
Вінницького УВП.

ЗА ІНІЦІАТИВОЮ РОБІТНИКІВ

Під час обговорення листа ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ «Про поліпшення використання резервів виробництва і посилення режиму економії в народному господарстві» робітників Кіровоградського УВП внесли ряд цінних пропозицій.

Електрозварниця Меланія Макаренко, наприклад, запропонувала переглянути розстановку устаткування в цеху. Біля деяких верстатів сонце сліпить очі, а це швидко стомлює трудівників, знижує продуктивність їх праці.

Токар Павло Петрович Бородин звернув увагу трудівників на те, що в купах відходів завжди можна знайти чимало заготовок ще придатних для виробництва. З багатьох забракованих деталей можна виготовити інші.

«Економно витрачати сировину і матеріали» — під таким девізом почав працювати колектив після обговорення цього листа. Було проведено глибокий аналіз всіх пропозицій робітників, уважно переглянуто норми витрат металу на одиницю виробленої продукції.

Якщо раніше метал складали під відкритим небом, то тепер зберігаємо під накриттям. Нині катанка і дріт надходять у цехи в хорошому стані, що веде до економного їх витрачання. Алюміній витрачаємо теж дуже ощадно. Підсумки роботи за 1971 рік показали, що завдяки впровад-

женню у виробництво пропозицій робітників, УВП заощадило 158 тонн чорного прокату і 5 тонн кольорових металів на суму 19,7 тисячі карбованців.

Тільки в результаті упорядкування норм витрат сировини і матеріалів, витрати катанки за перше півріччя 1972 року зменшено на 0,337 кілограма на одиницю виробленої продукції і фактично становлять 1,344 кілограма. А завдяки змінам у конструкції корпусів для розфасовування солодких сирків ми матимемо щороку 7,3 тисячі карбованців економії.

На підприємстві діє комісія у складі 5-ти чоловік, яка постійно стежить за виконанням накреслених заходів по ощадливому витрачання сировини, матеріалів й інформує про це колектив УВП на загальних зборах. Так, з 10-ти намічених в ході обговорення заходів на сьогодні залишився не виконаним лише один.

Пошук резервів виробництва і ощадливого господарювання триває. Так, на заготовчій ділянці встановлено електротельфер вантажопідйомністю 0,5 тонни, що значно скоротило витрати часу на подачу сировини і матеріалів у цех і дало змогу вивільнити 1-го робітника-вантажника з річним фондом зарплати 1080 карбованців.

Особливо відзначається в боротьбі за економію і ощадність колектив оцінювальної ділянки,

де майстром А. С. Данильченко. Тут завдяки дотриманню оптимальних режимів ванн гарячого оцинковування досягнуто економії цинка в кількості 2,6 тонн за перше півріччя при річному зобов'язанні 1,5 тонн. Великих успіхів у цьому добилась бригада, яку очолює В. Буров. Вона щодня виконує змінні завдання на 140—150 процентів при хорошій якості виконаної роботи.

Цінну пропозицію по економії електроенергії подав також електрик Олександр Грицюк; слюсар-сантехнік Михайло Сергієвич Травников та інженер-механік Василь Андрійович Бур'яський подали пропозицію, спрямовану на економію води. Її умовний економічний ефект становить 2,3 тисячі карбованців на рік.

Активну участь в раціоналізаторській роботі бере також і слюсар Андрій Федорович Компанієць.

Тісна співдружність робітників з інженерами УВП в боротьбі за економію і ощадність у усьому, дає відраді результати.

С. НИКИФОРОВА,
старший інженер-економіст
Кіровоградського УВП.

Продукція, яку випускає лабораторія сурдотехніки Київського дослідного підприємства, добре відома багатьма членами УТОГ. Це «Звук-12», «Сигнал» та інші. Тепер тут йде підготовка до випуску нових приладів.

На фото: у складальному цеху.

Фото В. СКУРЧИНСЬКОГО.

НАШЕ ЖИТТЯ 3

Субота, 19 серпня 1972 р.

ВИХОВУЄМО ПАТРІОТІВ, ІНТЕРНАЦІОНАЛІСТІВ

Ідейно-патріотичному вихованню молоді в Івано-Франківській обласній організації УТОГ приділяють велику увагу. Особливо великого розмаху це набуло в період підготовки до 50-річчя утворення СРСР.

В культзакладах області вже давно розроблені заходи по підготовці і відзначенню ювілею. Більшість пунктів цих заходів вже перетворено в житті. Так, зокрема, в обласному Будинку культури проведено серію тематичних вечорів «Моя Батьківщина — СРСР», тематичну конференцію «В сім'ї єдиній, трудовій». Учасники художньої самодіяльності Будинку культури виїжджали в с. Підгірки Калуського району, с. Кути Косівського району, с. Солотвино Бородчанського району та інші.

Така ж робота ведеться і в інших культзакладах області. Так, наприклад, в Калуському клубі глухих проведено серію лекцій та бесід на інтернаціональну тематику.

З метою кращого ознайомлення членів УТОГ з нашою неосянкою Вітчизною, ширшого вивчення кожної республіки Союзу РСР в культзакладах проводяться бесіди «Батьківщино, ти моя безкрая», мимичні читки й огляди статей періодичної преси під девізом «Велика і непорушна дружба народів».

Масовою школою патріотичного виховання, ідейного гарту і комуністичної переконаності молоді стали екскурсії по місцях героїчного минулого нашого народу. Обласною організацією УТОГ проведено екскурсії в музей Партизанської слави в с. Делятин та по визначних місцях перебування опришків Довбуша.

Відомо, ніщо не може замінити спілкування молоді з безпосередніми учасниками та героями битв. А тому одним з важливих напрямків роботи в ідейно-патріотичному вихованні глухих є організація і проведення зустрічей з ветеранами-воїнами.

Ознайомлення з місцями великих битв, зустрічі з ветеранами Великої Вітчизняної війни — все це яскраве свідчення того, що нинішнє молоде покоління цікавиться і гордиться своєю соціалістичною Батьківщиною, свято береже в серцях пам'ять про героїв, які віддали життя за честь, свободу і незалежність матері-Вітчизни.

Виховувати молоді на марксистсько-ленінських інтернаціональних ідеях — важлива умова дальшого піднесення могутності нашої Вітчизни, успішного втілення в життя рішень XIX з'їзду Комуністичної партії Радянського Союзу.

В. КУРАЧЕНКОВА,
член президії Івано-Франківського обласного відділу УТОГ.

Мистецтво читачів до редакції

НЕЗАБУТНЯ ПОЇЗДКА

Фабрично-заводський комітет профспілки спільно з правлінням первинної організації УТОГ Єнакієвського УВП відзначили нашу працю чотириденною екскурсією попуткою до міста-героя, столиці України Києва.

З великою радістю прийняли ми цю відзнаку за працю.

Ми познайомилися з сучасним Києвом, дізналися про його героїчне минуле й майбутнє. Під час екскурсії відвідали історичні місця: побували в музеї-заповіднику Печерський Лаврі, історичному музеї, а також у музеї Т. Г. Шевченка, вшанували хвилиною мовчання героїв, похованих на алеї Слави.

Казково гарне зелене вбрання міста! Незабутня й гостинність його мешканців.

Для відпочинку нам надали найкращі місця в наметовому містечку «Кемпінзі».

Ми поповнили свої знання про «матір міст руських», добре відпочили. Незабутньою буде ця поїздка, і за це велике спасибі тим, хто її організував для нас!

**Н. КРОТЕНКО,
І. СОЛОВІОВА,
С. ЦВІТНА,**
ударники комуністичної праці Єнакієвського УВП.

Кажуть: то велике щастя, коли людина знаходить своє місце в житті.

Член УТОГ Костянтин Герасимович Костюченко знайшов таке щастя. З раннього дитинства він почав доглядати отари овець. Ця робота йому сподобалась і він віддав їй усе своє трудове життя.

Нещодавно чабан ферми № 2 держплемзаводу «Іллічівка», що на Харківщині, Костянтин Герасимович Костюченко пішов на заслужений відпочинок. Але його ім'я з пошаною згадують чабани.

Особливих успіхів досяг досвідчений чабан за останні п'ять років, працюючи у бригаді свого брата Дмитра Герасимовича.

За високі показники у розвитку вівчарства Костянтину Герасимовичу присвоєно почесне звання «Майстер тваринництва першого класу».

ЧАБАН

вичу Костюченку присвоєно почесне звання «Майстер тваринництва першого класу».

Торік чабанська бригада, в якій працював Костянтин Герасимович, настригла 400 кілограмів надплатової високоякісної вовни. У здобутках бригади — велика частка й старого чабана. Саме через це і згадують вівчарі його ім'я, коли збираються всі разом.

Та й не можна його не згадати. На пенсії старий, але не сидить йому дома без діла. І дуже вже часто йде у степ, якому віддав все своє трудове життя, до друзів-вівчарів.

Г. СУХАРЕВА,
завідуюча Барвінківським клубом УТОГ.

РОБОТУ ПОЖВАВЛЕНО

Останнім часом у Стрийському Будинку глухих поживали роботу гуртки художньої самодіяльності.

Так, агіткультбригада нещодавно виїздила до трудівників колгоспу імені Леніна. На польовому стані культармії показали хліборобам цікаву концертну програму, присвячену 50-річчю утворення Союзу РСР. Особливо великий успіх здобули у глядачів робітники взуттєвої фабрики «Прогрес» Надія та Ігор Богданов, лакувальники з гумово-взуттєвого комбінату Володимир Налашний і Михайло Василенко та інші.

Тепер агіткультбригада готується до виїзду в колгосп «Перемога» та ім. Богдана Хмельницького.

В Будинку культури цікаво проходять й вечори відпочинку, вечори вшанування кращих трудівників міжрайвідділу, шахово-шашкові турніри. Нещодавно зустрілися шахісти й шашкісти команд гуртки.

мово-взуттєвого заводу й міського відділу УТОГ. Перемогу здобули глухі трудівники гумово-взуттєвого заводу. Найбільше очок набрали Антон Мастелян, Михайло Василенко, Ігор Богданов, Йосип Левицький.

Успішно пройшли й змагання по стрільбі з лука й пістолета. Любителі мандрівок провели екскурсію у Карпати. Вони побували на скелях легендарного народного героя Олексія Довбуша.

Зараз йде підготовка до зустрічі членів УТОГ Дрогобицького й Стрийського міжрайвідділів. У програмі — обмін досвідом роботи передовиків виробництва, цікаві спортивні змагання, концерти учасників художньої самодіяльності обох міжрайвідділів, зустріч команд веселих і кмітливих.

Переможців у всіх видах змагань чекають оригінальні призи.

Р. ЗБОРІВСЬКИЙ.

Львівська обл.

ШКІДЛИВИМ ЗВИЧКАМ — БІЙ

У нашій країні робиться все для того, щоб трудящі могли заможі й культурно жити. Однак нормальній течії нашого бурхливого життя заважають пережитки минулого, шкідливі звичаї. Серед них — пияцтво.

На днях відбулися збори членів

УТОГ Яготинського міжрайвідділу Київської області.

З доповіддю про боротьбу з пияцтвом та алкоголізмом виступив секретар міської Ради М. Т. Дрофа. Він навів яскраві приклади того, що пияцтво робить з людиною, вказав на ту шкоду, яку воно завдає державі й народowi.

М. Т. Дрофа звернув увагу присутніх на випадки пияцтва серед членів нашого Товариства. Він назвав члена УТОГ С. Свистюка, який тривалий час ніде не працює, займається спекуляцією, пиячить. М. Т. Дрофа закликав членів Товариства боротися всією громадою проти пияцтва, проти зловживання спиртними напоями.

Районні збори засудили негідну поведінку С. Свистюка.

Ю. ГЕЛЕВЕРА,
голова Яготинського міжрайвідділу УТОГ.

У спеку.
Фотоетюд **І. СЕМЕНІВА.**

Великим успіхом користується у глядачів сцена «Примхлива наречена» у виконанні учасників художньої самодіяльності Білоцерківського Будинку культури.

На фото: самодіяльні актори Олександр Коваль та Валентина Бороко.

Фото **І. КОЛОМИЧЕНКО.**

СВОЄРІДНА КОЛЕКЦІЯ

У кожної людини є якесь улюблене заняття. Одні колекціонують марки, значки, поштові листівки, лотерейні квитки і навіть... автографи.

А у Вячеслава Бурлакова, голови Шосткинської міської первинної організації УТОГ є особлива колекція — він збирає гумористичні малюнки. І нехай під кожним з них написано: «Без слів», однак, гортаючи сторінки його альбому, смієшся від душі, відпочиваєш не гірше, ніж на концерті, який дають знамениті майстри сміху. Тут — вирізки з газет, журналів «Крокодил», «Перець», польського «Шпильки». Є навіть і такі малюнки, яких ви не зустрінете ніде, окрім його альбому.

Часто Вячеслав Бурлаков приносить свою скарбницю сміху до клубу міжрайвідділу УТОГ і показує його всім своїм друзям. Вони дуже вдячні йому за це.

Неважко згадатися, що покликало Вячеслава віддавати перевагу збиранню саме таких малюнків (хоч він колекціонує також і поштові марки, старовинні монети). Справа в тім, що Вячеслав — людина, яка не тільки тої відчуває смішне у повсякденному житті, але й сам є неабияким жартівником. Його гумористичні виступи на сцені в жанрі пантоміми завжди приносять глядачеві задоволення побаченням, викликають невимушену, щирі посмішки. Зібрані колекції доповнюють враження від побаченого ним у житті, живлять його творчою наснагою.

Зараз Вячеслав подорожує по Криму. Його відсутність у нашому місті зразу ж відчули на собі всі відвідувачі клубу. Але вони знають, що лісля цієї подорожі Вячеслав повернеться до них з добрими подарунками.

Варто сказати також і про те, що Вячеслав бере активну участь у всіх культурно-масових заходах, які організовуються в клубі УТОГ.

З ініціативи Вячеслава Бурлакова при клубі організовано любительську кіностудію. Нещодавно створений нею фільм про відпочинок членів УТОГ на Десні, після перегляду, високо оцінено обласним відділом УТОГ.

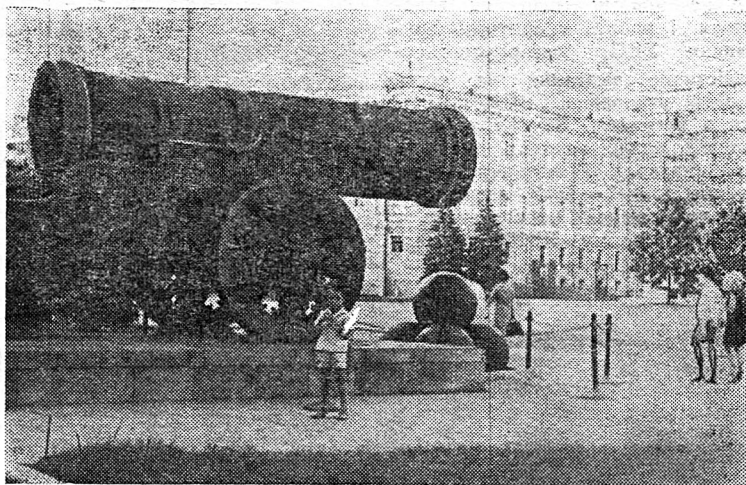
А. ДОВБИШ,
директор Шосткинського клубу УТОГ.

Редактор **О. БОРИМЧУК.**

Наша адреса: 252005, м. Київ-5, вул. Червоноармійська, 74, тел. 67-38-43.

«Наша жизнь» — орган Центрального правління Українського общества глухих.

Київ, друк. УВП-3, зам. 1229—5000. 72 р.

ЦАР — ПУШКА.

Фото **І. ЩЕРБАНЮКА.**

ЇХ СТАВЛЯТЬ ЗА ПРИКЛАД

Подружжя Ніну Михайлівну й Володимира Сергійовича Реву добре знають й поважають в м. Павлограді, що на Дніпропетровщині. Їх ставлять за приклад, як треба жити й працювати.

Це міцна й дружна сім'я. Ніна Михайлівна й Володимир Сергійович живуть в згоді: Поважають одне одного. Добре виховують свого сина Сергія, який на відмінно закінчив підготовчий клас Дніпропетровської школи-інтернату для глухих дітей.

...Сім годин ранку. В цеху масового пошиття Павлоградської швейної фабрики панує поживалення. Початок робочої зміни. Голка швейної машинки, на якій працює ударник комуністичної праці Н. М. Рева, вже, немов телеграф, вибиває на шитві рівну стрічку, міцні руки рухаються впевнено, швидко й плавно.

Ніна Михайлівна моторна, веселої, доброї вдачі жінка — зараз вся в праці. Робота так і кипить в її руках. Почувається, що Н. Рева знає цінну робочу хвилину, вміє організувати свою працю. Вона швея-мотористка, працює сумлінно, самовіддано. 130—140 процентів виконання виробничого завдання — такі її трудові показники. Ніна Михайлівна добре опанувала професією швеї, досконало володіє всіма операціями швейного виробництва. А все це їй далося нелегко.

Дванадцять років тому працівники Павлоградського міжрайвідділу влаштували її ученицею на швейну фабрику. Спершу було тяжко, але Ніна не губилася. Вона старанно вчилася, слухала поради майстрів й досвідчених робітниць. Багато пройшло часу. Потроху приходила майстерність. Тепер вона стала передовою робітницею.

...Володимир Сергійович Рева

вже 21 рік працює на заводі електроосвітлючої арматури м. Павлограда. Він ударник комуністичної праці. Має урядові нагороди. Неодноразово його портрет прикрашав заводську та міську Дошки пошани. Працює робітником відзначали Почесними грамотами, преміями та подарунками. В. С. Рева щомісячно виконує на 180—190 процентів. Причому якість продукції, яку він виробляє — відмінна. Володимир Сергійович досконало володіє декількома суміжними спеціальностями.

Володимир Сергійович добрий, щирий товариш. В разі потреби він готовий допомогти друзям, прийти на допомогу відстаючим. Тому-то керівники заводу й робітники глибоко поважають сумлінного, чесного й працьовитого робітника, ставлять його за приклад іншим.

...Вечорами, після роботи, подружжя Рев можна побачити в Павлоградському Будинку культури глухих. Вони приходять сюди подивитися кінофільм, послушати лекцію, почитати свіжі газети, журнали, чи то просто зустрітися й поговорити з товаришами. До того ж Володимир Сергійович непоганий шахіст, а в Будинку культури створені всі умови для розвитку шахового спорту. Мабуть, тому беручи участь в місцевих, міжрайонних та обласних змаганнях з шахів, В. С. Рева неодноразово виходив переможцем в них.

Ось так і живе подружжя. Ніна Михайлівна й Володимир Сергійович своїм ставленням до праці, особистими стосунками в сім'ї по праву здобули повагу мешканців Павлограда. Про них дійсно можна сказати: вони живуть і працюють по-комуністичному.

І. ЗІНЧЕНКО.